

Download THE CLOU

Een korte impressie

Eindelijk liep hij van de trap de hotellounge in, hij besloot even buitenom te lopen om de directe omgeving van het hotel te bekijken, hij kon ook binnendoor naar het terras, maar was toch ook wel nieuwsgierig naar de rest. Hij kwam op een plein met een sportzaak, viswinkel, een bistro en een cafetaria. Het was overal druk. De boulevard bestond uit blauwe stenen met een muurtje, daarachter was het strand. Achter hoge windschermen stonden bankjes die vol met toeristen zaten, hij zag dat de boulevard zelfs een kleine pier had met aan het eind een kleine cirkel met betonnen balustrades. Ach, hij had tijd genoeg, hij wandelde de pier af en bleef aan het einde tegen een betonnen balustrade aanleunen. Hij hoorde het klotsen van de golven en rook de geur van de zee, nou ja, hier heette het IJsselmeer omdat de Afsluitdijk dit gedeelte afsloot, maar erachter lag de Waddenzee en dan kwam de Noordzee. Overal waren zeilboten en surfers te zien en in de buurt van het strand waren mensen in het water. Het strand lag vol met toeristen, het was een hele mooie zomerse dag en daar werd direct van geprofiteerd, zoveel warme dagen waren er niet in Nederland. Na even genieten en ontspannen naar de zee te hebben gekeken besloot het dat het nu echt tijd was voor koffie.

Op het terras was geen plaats, alle tafels waren vol. Hij keek om zich heen of er ook mensen waren die aanstalten maakten om te vertrekken, maar dat was niet het geval, iedereen genoot nog volop van de zon en koffie of een drankje. Een beetje besluiteloos bleef hij staan, toen zag hij dat er aan een tafeltje in de hoek een vrouw alleen zat. Zou hij vragen of hij er bij mocht gaan zitten? Het was vragen of binnen gaan zitten. Hij dacht er niet te lang over na, hij liep al snel naar haar toe:

“Dag mevrouw, ik vroeg me af of ik bij u mag komen zitten, alles is helaas bezet en ik zag dat u alleen bent. Of zijn de andere stoelen toch bezet?”

De vrouw keek hem aan en zette haar zonnebril af:

‘Natuurlijk mijnheer, gaat u zitten, de stoelen zijn vrij’.

Ze zette de zonnebril weer op en Thierry ging aan de andere kant van de tafel zitten.

De ober liep naar hem toe om zijn bestelling op te nemen:

‘Graag een dubbele espresso, en mevrouw, mag ik u ook iets aanbieden voor uw vriendelijkheid?’

De vrouw glimlachte naar hem: ‘Dank u wel, een cappuccino graag’.

De ober liep weg om de bestelling op te halen en Thierry observeerde onopvallend de vrouw waar hij bij aan tafel zat, ze was lang en volslank, ze had lange benen, een mooi figuur met volle borsten, ze had prachtig blond haar dat tot ver over haar middel reikte, het viel tot onder de zitting van de terrasstoel en was steiler dan hij ooit gezien had, het viel kaarsrecht zonder golf of slag naar beneden, het was een volle, dikke bos haar, je zou het nauwelijks in één hand kunnen houden als je het bij elkaar pakte. Ze had een knap regelmatig gezicht met een mooie mond en hij had heel even

haar ogen gezien toen ze de zonnebril afzette, het waren hemelsblauwe ogen, blauwer dan hij ooit gezien had. Ze was knap en ze was alleen, dat kon je aan haar hele houding merken. Ze had een notitieboek met een pen op de tafel gelegd, hij was zeer benieuwd wat daar in zou staan.

‘Bent u hier op vakantie?’, vroeg hij beleefd om het gesprek te openen.

Ze zette de zonnebril af en legde hem op de tafel, hij volgde haar voorbeeld. Ze had inderdaad de mooiste blauwe ogen die hij ooit gezien had, hij voelde hoe hij een steek in zijn maag kreeg toen ze hem aankeek.

‘Ja, ik ben hier een week in het hotel’, antwoordde ze met een stem die hem deed rillen, het was een melodieuze stem met een heel apart timbre, donker en zwoel. Het was niet gemaakt, dat kon hij zo wel horen, dit was haar natuurlijke stem, maar hij hoorde ook een licht accent.

‘U bent hier toch niet alleen?’, het schoot hem eruit voordat hij er erg in had, shit man, je bent nu wel erg nieuwsgierig dacht hij bij zichzelf.

‘Ja, toch wel’, glimlachte ze en hij zag dat er kuiltjes in haar wangen kwamen, ‘ik zou hier een weekend met mijn vriendin doorbrengen maar die heeft op het laatste moment wegens familieomstandigheden af moeten zeggen, helaas’.

‘En toen hebt u besloten om alleen te gaan?’, hij kon het niet laten om te vragen.

‘Ja, ik ben er aan toe, ach, ik kan me prima alleen vermaken, en hoe zit het met u, u bent ook alleen?’.

‘Nee, ja, nou ja, vanavond komt er een groep vrienden mij het weekend hier vergezellen, zelf blijf ik nog de hele week hier, het lijkt me een prachtige plek als het weer goed blijft’.

‘Ja, met het weer valt of staat alles hier’.

De ober bracht de koffie en Thierry stak zijn hand uit:

‘Laat ik mij eerst even netjes voorstellen: Thierry Lacroix’.

Ze pakte zijn hand en glimlachte, haar prachtige ogen keken hem aan: ‘Eloise Mirra’.

‘Wat een aparte naam, waar komt u vandaan?’

‘Ik kom uit Friesland, ik ben hier niet al te ver vandaan geboren, ik ken deze omgeving heel goed’.

‘En dan gaat u hier in het hotel? Dat is apart’.

‘Mijn vriendin komt uit het westen, ze wilde hier graag naar toe, maar nu zit ik inderdaad dicht bij huis, dat is vreemd, daar hebt u gelijk in, maar u komt hier zelf ook niet vandaan, u hebt ook niet een Nederlandse naam’.

‘Nee, ik ben Fransman van geboorte, ik woon in Maastricht’.

‘Ah, Maastricht, een mooie stad, ik ben er een paar keer geweest, Zuid-Limburg is prachtig, de heuvels, de lieflijkheid, het is er echt mooi’.

‘Maar ik vind het hier ook mooi, de openheid, de weidsheid, de vergezichten, dat heeft toch ook wel wat’.

Ze begon te lachen terwijl ze in de cappuccino roerde: ‘Ja, dat wel, én de wind en regen in de herfst, de stormen, de kou, de leegte, alles heeft zijn voor en tegen’.

‘U bent hier geboren, toch? U bent een geboren Friezin? Spreekt u de taal ook?’

‘Jazeker, het is mijn moederstaal, maar we leren hier al snel Nederlands, we zijn allemaal tweetalig’.

‘Bijzonder, dus u spreekt Nederlands en Fries?’

‘En Engels, Duits en een beetje Frans’.

‘Jeetje, dus u spreekt vijf talen?’, hij was verbijsterd en geïntrigeerd, dit was niet een simpel vrouwtje.

Eloise begon te lachen: ‘Ja, maar zo bijzonder is dat niet vind ik, u spreekt zelf ook twee talen of misschien wel meer. Zou je trouwens ‘jij’ en ‘jou’ willen zeggen? Ik voel me oud met dat ‘u’.

Thierry begon ook te lachen: “Dat is mijn Franse erfenis, hier in Nederland zegt iedereen ‘jij’ en ‘jou’, maar goed, jij en Eloise, ik vind het prima als jij Thierry tegen me zegt. Als jij je er oud door voelt dan moet ik er direct mee stoppen, want je bent nog hartstikke jong.’.

‘Dat zal ik doen Thierry’, ze hief haar koffiekop op als een proost’, ‘op een fijne vakantie’.

‘Proost’, zei hij lachend. Hij keek nog eens naar haar, ze was beslist mooi te noemen en hij vond haar sensueel aantrekkelijk .....